

MÁRK EVANGÉLIUMA 6-7.

Jézus Kapernaumban tartózkodik, a Galileai-tenger északi oldalán. Az előző fejezetben láttuk, ahogy feltámasztotta Jairus 12 éves kislányát a halálból. Jairusról annyit kell tudnunk, hogy zsinagógai előljáró volt Kapernaumban.

Jézus ezután elhagyta Kapernaumot, és tanítványaival együtt visszatért a saját városába, Názáretbe, amely kb. 50-60 kilométerre feküdt Kapernaumtól.

Márk 6:1:

Jézus akkor eltávozott onnan, a hazájába ment – vagyis saját városába, Názáretbe –, és követték a tanítványai is.

Amikor azután eljött a szombat, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és álmélgodva így szóltak: „Honnan veszi ezeket, miféle bölcsesség az, amely neki adatott, és miféle csodák ezek, amelyek keze nyomán támadnak?”

Azt olvassuk Jézusról, hogy sokan hallgatták és álmélgodtak. Miért? Mert ismerték Jézust, és ezt kérdezték: „Honnan veszi ezeket, miféle bölcsesség az, amely neki adatott, és miféle csodák ezek, amelyek keze nyomán támadnak?” A 3. versben pedig így folytatják:

Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére?

Abból, hogy az emberek úgy utalnak Jézusra, mint Mária fiára, levonhatjuk a következtetést, hogy József ekkorra már halott. József valószínűleg korán meghalt, Jézus pedig 30 éves koráig otthon maradt, hogy gondoskodjon a családjáról. Miután ugyanis József meghalt, az ő feladata volt, hogy biztosítsa a család megélhetését.

Az a görög kifejezés, amit mi ácsnak fordítunk, tulajdonképpen tágabb értelmet hordoz: egy mesterembert jelent, mondhatni ezermestert, aki szinte bármit el tud készíteni, amire szükség van: ha pajtát, akkor pajtát, ha házat, akkor azt. Jézus egészen addig otthon maradt, amíg leány- és fiútestvérei saját lábukra nem álltak.

A 3. vers még egyszer:

Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk húgai is?” És megbotránkoztak benne.

Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Nem vetik meg a prófétát másutt, csak a hazájában, a rokonai között és a saját házában.”

Ez a kijelentés alapján úgy tűnik úgy, hogy még a saját családja sem értette meg, hogy kicsoda Jézus valójában: másutt nem vetik meg, saját hazájában és saját házában azonban igen. Nem akarják belátni, ki Ő, mert ismerik.

Nem is tudott itt egyetlen csodát sem tenni, azon kívül, hogy néhány beteget - kezét rájuk téve - meggyógyított.

Csodálkozott is hitetlenségükön. Majd sorra járta a környező falvakat, és tanított.

Jézus az emberek hitetlensége miatt nem tudott sok csodát véghez vinni Názáretben. Az embereket saját hitetlenségük akadályozta meg abban, hogy odamenjenek Jézushoz. Ha odamentek volna hozzá, meggyógyulhattak volna. Jézus ugyan meggyógyított néhány beteget, de óriási csodák nem történtek Názáretben, legalábbis nem olyanok, amelyeket az emberek a Galileai-tenger környékén található városokban tapasztaltak.

Ezek után magához hívta a tizenkettőt, és kiküldte őket kettesével. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek fölött, és meghagyta nekik, hogy semmit se vigyenek az útra egyetlen vándorboton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övükben; saru viszont legyen rajtuk, de ne öltsenek magukra két ruhát.

Ezt is mondta nekik: „Ha valahol bementek egy házba, ott maradjatok egészen addig, amíg tovább nem mentek onnan. Ha egy helyen nem fogadnak be titeket, és nem is hallgatnak rátok, akkor kimenve onnan, még a port is verjétek le lábatokról, bizonyságul ellenük.”

A Károli-fordításban Jézus még hozzáteszi ugyanebben a versben: *Bizony mondom néktek: Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak.*

Az Úr felhívja a figyelmünket arra, hogy különböző mértékű lesz az ítélet, amit az emberek elszenvednek. Egyesek amiatt aggódnak, hogy mindenki ugyanabban a büntetésben részesül - pedig ez nem így van. A Lukács 12:47-48-ben ezt mondja Jézus: *„Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap; aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”* Itt a Márk 6-ban pedig azt mondja Jézus: *„Sodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak, amelyik nem fogadja be a tanítványokat.”* A Máté 12:41-ben azt mondja Jézus: *„A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkel együtt, és elítélik ezt a nemzedéket, mert ők megtértek Jónás prédikálására; ámde itt nagyobb van Jónásnál!”*

Más szóval, Isten különböző mértékű ítéletet szab majd ki. Nem tudjuk pontosan, Isten hogyan ítéli majd meg a bűnös embereket. Az Ige nem lát el bennünket elegendő információval ahhoz, hogy minden ilyen jellegű kérdésre teljes bizonyossággal válaszoljunk. Nem tudom, hogy Isten mit tesz majd azzal az emberrel, akinek soha nem volt lehetősége arra, hogy megismerje Jézus Krisztust, vagy, hogy egyáltalán halljon Jézus Krisztusról. Nem tudom, hogy velük mit tesz majd Isten. A Bibliában semmi konkrétumot nem találunk erre vonatkozóan. Azt viszont tudom, hogy tőle Isten kevesebbet kér majd számon, mint tőled, aki hallottad az evangéliumot, de elutasítottad azt. Ne mások miatt aggódj, hanem magad miatt, mert Isten mindenkitől azt kéri számon amit tud, nem pedig azt amiről nem. Tulajdonképpen az az ember kerül kellemetlen helyzetbe, aki ismeri az Atya akaratát, de nem aszerint cselekszik. Nem tudjuk tehát pontosan, hogy Isten milyen ítéletet hoz másokkal kapcsolatban, mert nem hozta a tudomásunkra, aminek én, személy szerint, örülök.

Nem szívesen lennék törvényszéki bíró, mert egyszerűen nem tudnám elviselni azt az óriási felelősséget, ami rám hárulna, amikor meg kellene határoznom, ki milyen ítéletet kapjon, vagy amikor el kellene döntenem, hogy valaki bűnös-e vagy ártatlan. Istennek hála, nem ez a foglalkozásom. A lényeg azonban az, hogy Isten ítéleteinek is lesznek majd fokozatai. Jobb dolga lesz Sodomának és Gomorának, mint annak a városnak, amelyik elutasítja a tanítványokat, akiket Jézus kiküldött.

A tanítványok pedig elindultak, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg;

Az üzenetük Keresztelő Jánoséhoz hasonlított, mely így hangzott: *„Térjete meg, mert elközelgett az Isten országa!”*

sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak.

Jakab levelének 5. fejezetében, a 14. versétől a következőket olvashatjuk: *„Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.”* Egyes bibliamagyarázók szerint az a kifejezés, amit úgy fordítottak le a magyarban, hogy kenjék meg olajjal, szó szerint masszírozást jelent. Én személy szerint, nem vagyok erről meggyőződve. A bibliatudósok sok olyat mondanak, amiről nekem fogalmam sincs. Ha azonban ez tényleg így van, akkor ez arra enged következtetni, hogy amikor valakit megkentek olajjal és azt belemasszírozták, akkor ez az eljárás gyógyulást hozott. Ezt viszont én nem tudom elhinni - úgy vélem, hogy az olajjal való megkenés pusztán jelképes tett.

Az előző alkalommal is beszéltünk arról, milyen fontos, hogy lehetőségünk legyen arra, hogy hitünket konkrétan kinyilvánítsuk. Emlékezzünk csak vissza arra, ahogy az 5. fejezetben a vérfolyásos asszony átverekedte magát a tömegen, hogy Jézus közelébe férközhessen, mert azt gondolta: *„Ha megérintem akárcsak a ruháját is, meggyógyulok.”* Abban pillanatban, hogy megragadta Jézus ruháját, érezte a testében, hogy kigyógyult a bajából. Jézus pedig megállt, és megkérdezte: *„Ki érintette meg a ruhámat?”* Az asszony érintette meg Jézus ruháját, és ezzel konkrétan kinyilvánította hitét, mintegy aktivizálta azt. Más szóval: nemcsak fejben hitt, nemcsak azt mondta: *„Igen, én tudom, hogy Jézus meg tud gyógyítani, biztos vagyok benne;”* hanem azt mondta: *„Tudom, hogy most meg fog gyógyítani.”* Majd megérintette Jézus ruháját, és ez által aktivizálta hitét.

Amikor valakit megkennek olajjal, ehhez hasonló történik. Az olajjal való megkenés jelképes tett, az Igében ugyanis az olaj a Szentlélek szimbóluma; a mi gyülekezetünkben is megtalálható ez a gyakorlat. Nem masszírozzuk az olajat a betegbe, hanem egyszerűen megkenjük őket olajjal az Úr nevében. A mi esetünkben, a gyülekezet vénei szombat esténként összegyűlnek, és ha bárki beteg és imára van szüksége, akkor a könyvtárban megkeresheti a véneket, akik megkenik őket olajjal, imádkoznak értük. Az Úr pedig hűséges, és nagyon sok beteget meggyógyított már ezeken a szombat esti imaalkalmakon.

Nem fűjük fel a dolgot, mert Isten Igéje sem csinál belőle nagy ügyet. Nem arra törekszünk, hogy gyógyítóként magasztaljunk fel egy-egy személyt a szombat esti alkalmakkor. Úgy gondoljuk, azért fontos, a vének (mindig több személyről van szó) betegekért elhangzott imádsága, mert akkor senkit sem lehet, Istenen kívül, a történekekért dicsőíteni. Az Urat illeti minden dicsőség, ezért nem törekszünk személyi kultusz kialakítására. Nem szeretnénk, ha az emberek azt mondanák: *„X.Y. kézzérítéssel imádkozott értem, és meggyógyultam!”* Isten az, aki megérinti a betegeket. Ő olyan jó és kegyelmes, hogy bennünket is használ ebben a munkában - engedi, hogy eszközei legyünk.

A tanítványok is megkenték a betegeket olajjal. Az Ige első ízben, és az evangéliumokban utolsó alkalommal, itt utal erre. A másik utalás Jakab levelében található, amikor Jakab azt mondja: *„Ha bárki beteg közöttetek, hívja magához a véneket, hogy azok imádkozzanak érte.”* Márk 6:13: *„Sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal és meggyógyítottak.”*

Hallott erről Heródes király, mert Jézus neve közismertté vált; és azt beszélték, hogy Keresztelő János támadt fel a halálból, és azért működnek benne a csodatevő erők. Mások meg azt mondták, hogy Illés ő, ismét mások azt beszélték, hogy olyan, mint valamelyik próféta. Amikor tehát Heródes ezt meghallotta, így szólt: „Az a János támadt fel, akit én lefejeztettem.”

Heródesnek kétség kívül lelkiismeretfurdálsa volt Jánossal kapcsolatban. Heródes családja volt az egyik legbetegesebb család az emberiség történetében. Anyyira beteges és szörnyű volt, hogy úgy érzem, én is belebetegednék, ha részletekbe menően kellene elmagyaráznom, hogy mennyire betegesek voltak. Ebben az esetben az Ige Heródes Antipász királyt említi, aki Nagy Heródes fia volt.

Nagy Heródes Királyról annyit érdemes tudnunk, hogy ő az a Heródes, aki Krisztus születésének idejében uralkodott. Őt látogatták meg a napkeleti bölcsek, és nála érdeklődtek, hogy vajon hol kell megszületnie a Messiásnak. Heródes volt az, aki a következőket mondta a napkeleti bölcseknek a Máté 2:8-ban: *„Menjetek el, szerezzetek pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”* Ő rendelte el az is, hogy Betlehemben és környékén, minden két éves és annál fiatalabb, fiúgyermeket öljenek meg.

Heródes igencsak paranoiás volt - állandóan attól félt, hogy valaki megöli őt és átveszi tőle az uralmat. Paranoiájának egyike oka, hogy elképesztően alacsony, kb. 150-160 cm magas lehetett. Kis emberként azonban hatalmas céljai voltak. Minden alkalommal, amikor valamit építtetett, hatalmas kőtömbökből építtette azt. A jeruzsálemi Nyugati-fal is erről tanúskodik, csakúgy, mint Heródes palotája Betlehem közelében, vagy a Messzada erőd a Holt-tengernél. Hatalmas épületek ezek, amelyek Heródes parancsára épültek.

Heródes első felesége Dorisz volt, aki egy fiút szült neki. Heródes üldözési mániája odáig fajult, hogy mindkettőjüket megölette. Ezek után egy újabb nőt vett feleségül, Mirjamot, aki két fiút szült neki. Az egyik fiúnak később született egy lánya, akit Heródiásnak hívtak. Mivel azonban Heródes még mindig féltette a hatalmát, és úgy érezte, felesége és két fia veszélyezteti a pozícióját, így őket is megölette. Később azonban hiányozni kezdett neki megöletett felesége, és elkezdte őt gyászolni. Sőt Jeruzsálemben egy tornyot is építtetett felesége emlékére. Ebből az időből származik az a mondás, hogy biztonságosabb Heródes disznájának lenni, mint saját fiának, mert eddigre Heródes minden feleségét és gyermekét megölette.

Ezek után Heródes kissé megnyugodott, ismét megnősült, megint egy Mirjám nevű hölgyet vett feleségül. Született egy fia is, Heródes Fülöp, aki később Rómába költözött és gazdag kereskedőként él. Heródes Fülöp a saját unokahúgát, Heródiást vette feleségül. Heródiás, mint említettük, Nagy Heródes egyik fiának volt a lánya. Ezt a fiát azonban Heródes megölette. A megölt fiú, vagyis Heródiás édesapja, Heródes Fülöp féltestvére volt, hiszen Heródes előző házasságából született.

Nagy Heródes egy újabb nőt vett feleségül, aki több fiút is szült neki, közülük az egyik Heródes Antipász volt. Erről a Heródesről van szó ebben a történetben. Heródes Antipász Nagy Heródes birodalmának egy része fölött uralkodott, konkrétan a Galileai területekért felelt. Egy alkalommal Heródes Antipász ellátogatott Rómába és meglátogatta féltestvérét, Heródes Fülöpöt. Heródes Fülöpnek és Heródiásnak volt egy lányuk, akit Salomének hívtak. Heródes Antipász római tartózkodása alatt beleszeretett féltestvérenek feleségébe, Heródiásba, aki egyébként a saját unokatestvére is volt. Rábeszélte Heródiást, hogy hagyja el férjét, Heródes Fülöpöt, jöjjön hozzá

feleségül és uralkodjon vele együtt Galileában. Keresztelő János szókimondó ember volt, és rá mert mutatni arra, hogy Heródes Antipász igencsak helytelenül cselekedett. Ezért olvashatjuk azután a 17. versben a következőket:

Ez a Heródes fogatta el ugyanis Jánost, és bilincselte meg a börtönben; testvérének, Fülöp feleségének, Heródiásnak kedvéért, mivel feleségül vette őt, és erre János ezt mondta neki: „Nem szabad együtt élned testvéred feleségével.”

Heródest lenyűgözte Keresztelő János, és bár nem fogadta meg tanácsait, szívesen hallgatta őt. Heródiás azonban nem osztozott lelkesedésében. Végül rábeszélte Heródes Antipászt, hogy együtt menjenek el Rómába. Azért mentek Rómába, hogy a császár elé járuljanak, és megkérjék, hogy adjon királyi címet Heródes Antipásznak. A római császár azonban nemcsak, hogy nem adta meg a királyi címet Heródes Antipásznak, hanem Galliába száműzte őt. Ezzel pedig be is fejeződik Heródes Antipász története.

Ezen a ponton azonban Heródiás mérges Keresztelő Jánosra, mert Keresztelő János szót emelt a házasságuk ellen, és kerek-perec kimondta, hogy Heródes Antipász törvénybe ütközően cselekedett, amikor elvette fivére feleségét.

Heródiás ezért megharagudott rá, és szerette volna megöletni. De nem tehette, mert Heródes félt Jánostól, akiről tudta, hogy igaz és szent ember; ezért védelmébe vette; bár hallgatva őt, gyakran zavarba jött, mégis szívesen hallgatta.

Nagyon furcsa dolog volt ez: Heródes szerette hallgatni Jánost, mégsem fogadta meg tanácsát.

Végülis eljött a kedvező alkalom, amikor Heródes a születésnapján lakomát adott főembereinek, vezéreinek és Galilea előkelőinek.

Ekkor magának Heródiásnak a leánya ment be táncolni. Megtetszett Heródesnek és a vendégeknek. A király ezt mondta a leánynak: „Kérj tőlem, amit akarsz, és megadom neked.”

Akkoriban az effajta táncok rendkívül érzékiek voltak, általában a prostituáltak táncoltak így, és az egész a szenvedélyek, érzékek felkorbácsolásáról szólt. Pusztán annak a ténye, hogy Heródiás megengedi lányának, hogy ilyen táncot lejtessen a jelen lévő férfiak előtt, rámutat arra, mennyire alacsony erkölcsi értékeket képviselt. Heródesnek persze nagyon tetszett a tánc. A király tehát ezt mondta a leánynak: „Kérj tőlem, amit akarsz, és megadom neked.”

Meg is esküdött neki: „Bármit kérsz, megadom neked, akár országom felét is.”

Micsoda tánc lehetett!

A leány kiment, és megkérdezte anyjától: „Mit kérjek?” Az pedig ezt válaszolta: „Keresztelő János fejét.”

A leány erre sietve bement a királyhoz, és azt mondta: „Szeretném, ha rögtön ideadnád nekem egy tálon Keresztelő János fejét.”

Bár a király erre nagyon szomorú lett, mert esküje és a vendégek miatt nem akarta őt elutasítani.

Heródes belesétált saját csapdjába, és mivel túl büszke volt, nem akart visszakozni; ezért inkább fejét vétette Keresztelő Jánosnak. Még egy újabb bűnnel tetézte összes többi vétkét.

Azonnal el is küldte a hóhért, és megparancsolta, hogy hozza el a János fejét.

Az elment, lefejezte Jánost a börtönben, elhozta a fejét egy tálon, és átadta a leánynak, a leány pedig odaadta anyjának.

Amikor ezt meghallották a tanítványai, eljöttek, elvitték a holttestét, és egy sírboltba helyezték.

Heródesnek emiatt kétségtelenül lelkiismeretfurdalása volt, ami csak nem akart elmúlni. Ezért aztán később, amikor hallott Jézusról, és arról, hogy csodákat tesz, meg volt győződve arról, hogy az a Keresztelő János támadt fel, akit lefejeztetett. Úgy tűnik, büntudata folyamatosan kísértette őt, és valahogy képtelen volt Keresztelő Jánost kiverni a fejéből. Talán még vigasztalta is az az gondolat, hogy Keresztelő János feltámadt a halálból, mert tudta, hogy amit vele tett, nem volt helyes.

Ezzel eljutottunk a 30. vershez: a történet pedig ismét Jézussal és az ő tanítványaival folytatódik. Emlékezzünk csak vissza, hogy korábban Jézus kettesével küldte ki tanítványait, hogy hirdessék az evangéliumot. A 30. versben azt látjuk, hogy mindezek után az apostolok visszatértek Jézushoz és elbeszélték neki mindazt, amit tettek és tanítottak. Megosztották Jézussal a bámulatos találkozásokat, a megtéréseket, a gyógyulásokat - ahogy megtapasztalták Isten erejét. Elmesélték Jézusnak, milyen volt az Ő nevében hirdetni az Ő evangéliumát.

Ő pedig így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjetek meg egy kisé.” Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük.

Ne feledjük, hogy azokban a napokban az étkezés komoly procedúra volt, és arra már nem volt idejük a hatalmas tömeg miatt. Jézus azonban látja, hogy fáradtak, ezért azt mondja nekik: „Jöjjetek velem csak ti magatok, egy lakatlan helyre, és pihenjetek meg egy kisé.” A tó túlsó partjára hívta őket, hogy megpihenhessenek, aminek a tanítványok biztosan nagyon megörültek.

Elhajóztak tehát egy lakatlan helyre magukban. De sokan meglátták és felismerték őt, amikor elindultak, ezért minden városból összefutottak oda, és megelőzték őket.

Kapernaum a Galileai-tenger északi partján fekszik. Maga a tó pedig mintegy 4 km széles, vagyis átlátni a túlsó partra. Az emberek tehát könnyen megállapíthatták, merre tart a hajó, és a parton utána futottak. Ahogy útközben áthaladtak Betsaidán és Korazinon, biztosan megkérdezték tőlük az emberek, hogy merre tartanak, ők pedig elmondták, hogy Jézus érkezik a vidékre. Így hát ezekből a városokból is tömegek csatlakoztak hozzájuk. Végül, amikor Jézus a tanítványaival megérkezett, mintegy ötezer férfi várta őt, nőket és gyerekeket nem számítva. Szerintem ekkorra már a tanítványokat nagyon bosszanthatta, hogy ilyen érzéketlen a tömeg: „Hát nem veszitek észre, hogy pihenésre van szükségünk? Egy kicsit el kell szabadulnunk tőletek.” Minél fáradtabb az ember, annál hamarabb veszíti el a türelmét. Szerintem a tanítványokat is nagyon bosszantotta már a dolog.

Amikor Jézus kiszállt, és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, és kezdte őket sok mindenre tanítani.

Jézus megszánta őket, mert látta, mennyire szomjaznak Istenre - Isten valós megtapasztalására. Jézus sajnálta őket, mert teljesen más szemmel nézett rájuk, míg a tanítványok teherként élték meg a tömeget. Jézus azonban azt látta, hogy olyanok, mint a szegény juhok, akiknek nincs pásztora. El vannak veszve, nem tudják, merre mennek, senki nem védi őket. Mivel pásztori szív dobogott benne, látta, hogy olyanok, mint a pásztor nélküli juhok, és ez szánalomra indította a tömeg iránt. Így aztán elkezdte tanítani őket.

De amikor az idő már későre járt, odamentek hozzá a tanítványai, és ezt mondták neki: „Lakatlan hely ez, és az idő már későre jár. Bocsásd el őket, hogy a környező településekre és falvakba menve ennivalót vegyenek maguknak.”

Ő azonban így válaszolt nekik: „Ti adjatok nekik enni!” Mire ők ezt mondták neki: „Talán mi menjünk el, és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adhassunk nekik?”

Olyan ez, mintha a tanítványok azt mondták volna: „Talán mi menjünk el, és egymillió forint értékben vegyünk kenyeret, hogy legyen mit ennie a tömegnek?!”

Jézus azonban megkérdezte tőlük: „Hány keneretek van? Menjetek, nézzétek meg!” Amikor megnézték, így szóltak: „Öt kenyerünk van, meg két halunk.” Ekkor megparancsolta nekik, hogy ültessenek le mindenkit egy-egy csoportba a zöld fűre. Le is ültek százas és ötvenes csoportokban.

Ekkor Jézus vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyereket, majd átadta a tanítványoknak, hogy tegyék eléljük; és a két halat is elosztotta mindnyájuknak.

Miután mind ettek, és jól is laktak,

Az eredetiben szereplő kifejezést annyit jelent: „miután degeszre ették magukat.” Annyit ettek az emberek, amennyi csak beléjük fért.

összeszedték a kenyérdarabokat tizenkét tele kosárral; és azt is, ami a halakból maradt. Akik pedig ettek a kenyerekből, ötezren voltak, csak férfiak.

Két olyan alkalomról készült feljegyzés, amikor Jézus csodát téve megvendégelte a sokaságot. Ez az első ilyen lejegyzett eset. Jézus ebben az esetben tulajdonképpen csak néhány szelet kenyérral vendégeli meg a tömeget. Csak a férfiak ötezren voltak, tehát a nőket és a gyermekeket beszámítva, legalább 15000 ember lehetett jelen. Mégis mindannyian jóllaktak, pedig kezdetben nem volt más, mint öt kis szelet kenyér, és két kis hal. Miután mindenki degeszre ette magát, - érdekes megjegyezni, - hogy 12 tele kosárral szedték össze a megmaradt kenyérdarabokat.

Ekkor Jézus azonnal arra kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előre a túlsó partra Bétsaida felé, amíg ő elbocsátja a sokaságot. De miután elbúcsúzott tőlük, felment a hegyre imádkozni.

Jézusnak zsúfolt napja volt, ezért megpróbált egy kicsit félrevonulni a tömegtől, hogy pihenjen. Amikor azonban partot ért, tízezer ember várta. Így Jézus egész nap, az éjszakába nyúlóan, szolgált az embereket: csodát tett és megvendégelte őket. Azon a ponton biztosan neki is szüksége volt a pihenésre. Jézus tehát megparancsolta tanítványainak, hogy szálljanak hajóba és menjenek át a túlsó partra Bétsaida felé. Ő maga pedig elküldte a tömeget, és elindult, hogy pihenjen. Figyeljük meg, hogy mi jelentette számára a pihenést: „*felment a hegyre imádkozni*”.

Jézus mindig az imából merített erőt. Az imában megnyugodott és új erőre kapott. Bárcsak mi is felfognánk, hogy micsoda erő van az imádságban. Az a tény, hogy Jézus maga is imádkozott, mindennél erősebben tanúsítja, hogy nekünk is szükségünk van az imára. Gondoljunk csak bele, hogy ha Jézus, aki Isten fia volt, alapvető fontosságúnak tartotta az imát, akkor micsoda jelentőséggel bír az ima a mi életünkben. Ha Jézus úgy érezte, hogy nem tud meglenni ima nélkül, te miért gondold, hogy meg tudsz lenni nélküle?! Ennek ellenére az ima Krisztus

testében az egyik legelhanyagoltabb szellemi tevékenységek közé tartozik. Ezen komolyan el kellene gondolkodnunk. Biztos vagyok benne, hogy jobb állapotban lenne a világ, ha több ember imádkozna. Az életünk is sokkal jobb állapotban lenne, ha többet imádkoznánk. Hatalmas erő áll ugyanis mindannyiunk rendelkezésére, és ezt az isteni erőt az imán keresztül tudjuk azonban működésbe hozni az életünkben.

*Amikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, ő pedig a parton egyedül.
Amikor meglátta, hogy mennyire küszködnek az evezéssel, mert ellenszelük van, a negyedik éjszakai őrváltás idején a tengeren járva közeledett feléjük, és el akart menni mellettük.*

Ahogy azt már korábban említettem, a Galileai-tenger nem túl széles. Elképzelhető, hogy telihold volt, és olyankor látni lehet az egész tengert, és a túlsó partot is. A telihold azon a területen hihetetlenül fényesen világít. Ahogy a hold visszaverődött a víz felszínén, Jézus látta a tanítványokat a hajóval, és látta, hogyan küszködtek az evezéssel, mert ellenszelük volt. A tanítványokat a Jézusnak való engedelmesség hozta ilyen helyzetbe, hiszen Jézus mondta nekik, hogy menjenek át a túlsó partra. Figyeljük meg, hogy amikor Jézus parancsának engedelmeskedtek, olyan helyzetbe kerültek, ami igencsak próbára tette őket.

Ne gondold tehát, hogy csak azért, mert Isten akaratát követed, életed egy nagy rózsaszínű álom lesz. A tanítványok azt a parancsot kapták Jézustól, hogy menjenek át a túlsó partra - széllel szemben, a viharral dacolva. Jézus maga küldte őket egy igencsak embert próbáló helyzetbe, pedig a tanítványok pedig már egyébként is fáradtak voltak. Nekem azonban nagyon tetszik, ahogy a tanítványok feltétel nélkül engedelmeskedtek Jézusnak. Sokkal könnyebb dolguk lett volna, ha megfordítják a hajót, és a hátszelet élvezve visszatérnek oda, ahonnan elindultak. Így azonban csak eveztek és eveztek, de nem jutottak előre. A hajóból látták Bétsaida fényeit, de hiába eveztek, hiába erőlködtek, egy órával később még mindig ugyanolyan messze voltak a parttól. Mégis kitartottak, mert Jézus azt mondta nekik, hogy menjen át a túlsó partra. Az Úr pedig mindeközben ott ült, és figyelte őket: látta, ahogy küszködnek, erőlködnek az ellenszélben.

A 48. versben azt látjuk, hogy a negyedik éjszakai őrváltás idején közeledett csupán feléjük. A tanítványok tehát meglehetősen sokáig kínlódtak, a negyedik éjszakai őrváltás ugyanis hajnali háromkor vette kezdetét és reggel hat óráig tartott. A tanítványok tehát már egy jó ideje küszködtek, Jézus pedig csak ült és figyelte őket. „De hát Uram, ez nem igazság!”-mondhatnánk A 48. vers második felében azt olvassuk, hogy *a negyedik éjszakai őrváltás idején a tengeren járva közeledett feléjük, és el akart menni mellettük.*

Valaki egyszer megkérdezte tőlem, hogy szerintem Jézus jókedélyű ember volt-e. Személy szerint úgy gondolom, hogy Jézusnak remek a humorérzéke. A tanítványok erőlködnek a hajóban, örülten eveznek, próbálnak előre jutni, Jézus pedig a tengeren járva közeledik feléjük, és úgy tesz, mintha egyszerűen csak el akarna menni mellettük.

*Amikor meglátták őt, amint a tengeren jár, azt hitték, hogy kísértet, és felkiáltottak. Mindnyájan látták ugyanis, és megrettentek. Ő azonban azonnal megszólította őket, és ezt mondta nekik: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”
Ekkor beszállt hozzájuk a hajóba, és elült a szél, ők pedig szerfölött csodálkoztak magukban.
Nem okultak a kenyerekből, mert a szívük még kemény volt.*

Sok csodát láthattak már, de bizonyos értelemben valahogy mégsem értették meg azokat.

Ezek után a túlsó partra átkelve, Genezáretbe érkeztek és kikötöttek.

Vagyis nem Kapernaumba mentek, hanem Kapernaumtól délre, Genezáret területére. Ez pedig közel feküdt Magdala területéhez, ahonnan Mária Magdolna származott. Azok, akik már jártak Izraelben könnyebben maguk elé tudják képzelni mindezt. Genezáretbe érkeztek tehát, és ott kikötöttek.

Amikor kiszálltak a hajóból, azonnal felismerték őt, és némelyek befutották az egész környéket; kezdték a betegeket ágyakon oda hordani, ahol hallomásuk szerint éppen tartózkodott. Ahova csak bement, falvakba, városokba vagy településekre, letették a tereken a betegeket, és kérték őt, hogy legalább a ruhája szegélyét érinthessék; és akik csak megérintették, meg is gyógyultak.

Az a vérfolyásos asszony, aki korábban megérintette Jézus ruháját, arra indított sok más embert is, hogy ők is ezt tegyék, hogy hitüket a gyakorlatban a gyakorlatban is alkalmazzák azáltal, hogy megérintették Jézust. Akik pedig megérintették Jézust, meg is gyógyultak.

7. fejezet 1. vers:

Köréje gyűltek a farizeusok és néhányan az írástudók közül, akik Jeruzsálemből jöttek, és észrevették, hogy némelyik tanítványa tisztátalan, vagyis mosdatlan kézzel étkezik. A farizeusok és általában a zsidók ugyanis addig nem esznek, míg meg nem mosták a kezüket egy maréknyi vízzel, mert ragaszkodnak a vének hagyományaihoz, és amikor hazamennek a piacról, addig nem esznek, míg meg nem mosakodtak. Sok egyéb is van, amit hagyományként átvettek és őriznek, amilyen például a poharak, korsók, rézedények és fekhelyek megmosása.

Amikor visszaértek a piacról, addig nem ettek, amíg meg nem mosakodtak. Sokféle szabály létezett a rituális tisztálkodásra vonatkozóan, illetve arra, hogy az edényeket és a különféle kellékeket hogyan kell megtisztítani. Itt tehát nem egyszerű mosakodásról, hanem szertartásos tisztálkodásról van szó. Egyébként, nem sokkal később megszületett a Misna, ami összefoglalta a rituális tisztálkodásra vonatkozó különféle szabályokat.

Nagyon érdekes például megnézni azokat a szabályokat, amelyek a kézmosásra, ill. a kéz rituális megtisztítására, vonatkoztak. Nem csupán egy egyszerű kézmosásról volt ugyanis szó, hanem pontosan meghatározott procedúra szerint kellett az embernek megmosnia a kezét ahhoz, hogy valaki rituális szempontból tiszta legyen. Egy-egy személy keze tisztátalanná válhatott azáltal, hogy hozzáért valamihez, amit előtte egy másik, tisztátalannak minősülő személy érintett. Vegyük például azt az esetet, hogy én, nem zsidóként, hozzáérek egy pénzerméhez – pogányként én mindenképpen tisztátalannak számítok – és ha te, zsidóként, szintén hozzáérsz ahhoz a pénzerméhez, akkor te is tisztátalanná válsz. Amikor a piaci vásárlás alkalmával az ember egy csomó érmét kap visszajáróként, akkor ugye nem tudhatja, hogy előtte ki ért azokhoz az érmékhez. Így, amikor az ember hazamegy és szeretne valamit enni, nem elég csak egyszerűen kezét mosnia, hanem a kezeit rituálisan kell megmosnia.

Ehhez pedig az embernek először is segítségre volt szüksége. Kb. két tojásnégyi vizet kellett az ember kezére csorgatni az első rituális kézmosáskor. Ez úgy történt, hogy az ember felfelé tartotta a kezét, az egyik kezét ökölbe szorította, és a tenyerével dörzsölgette, majd ezt a másik kezével is megismételte, közben fentről csorgatták rá a vizet. Persze úgy kellett az embernek tartania a kezét, hogy az immár tisztátalanná vált víznek, nem szabadott más testrészéhez hozzáérnie. A víznek a földre kellett csöpögnie, nehogy ismét tisztátalanná váljon az ember, és

nehogy újra rituális tisztálkodásnak kelljen alávetnie magát. Ezután az ember lefelé tartotta a kezét, amelyre ismét vizet öntöttek. Ez esetben pedig hagynia kellett, hogy az ujjáról peregjenek le a vízcseppek. Addig tehát nem is ehetett valaki, amíg ily módon meg nem mosakodott. Ezt a procedúrát pedig több alkalommal is megismételték egy-egy étkezés során: külön szertartásnak számított.

Na már most, nem szabad elfelejtenünk, hogy fennállt annak az eshetősége is, hogy az étkezés során használt edények is tisztátalanná váltak, például azáltal, hogy egy légy rászállt az edényre, amely előtte egy nem zsidó vállán pihent meg. Ebből kifolyólag tehát az edény külsejét is meg kellett mosni. Érdekes azonban, hogy ha egy légy a belső falára szállt rá, akkor az edényt össze kellett törni, mégpedig apró darabokra, hogy még arra se legyen elég, hogy annyi olaj elférjen benne, amellyel az ember kislábujját meg lehet kenni.

Nagyon sok szabály vonatkozott tehát a rituális tisztálkodásra, az agyag- és fém edényekre. A cserépedények esetében, ha sima volt a felületük, akkor minden rendben volt, de ha volt peremük, és tisztátalanná váltak, akkor nem lehetett azokat rituálisan megtisztítani és újra használni, mint a fémedényeket, hanem el kellett azokat dobni. Mindezeket a szabályokat a Misnában fogalmazták meg, amely az ősök hagyományait tartalmazta.

Megkérdezték tehát tőle a farizeusok és az írástudók: „Miért nem élnek a te tanítványaid a vének hagyományai szerint, és miért étkeznek tisztátalan kézzel?”

Ő pedig ezt válaszolta nekik: „Találónan prófétált Ézsaiás rólatok, ti képmutatók, amint meg van írva: Ez a nép csak ajkával tisztel engem, de szíve távol van tőlem. [Ézsaiás 29:13] Hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.

Érdekes, hogy az emberi hagyományok milyen gyorsan dogmává és tantétellé válhatnak az egyházban, pedig egyszerű, emberi hagyományokról van szó. Mégis, véleményem szerint, ezektől a legnehezebb megszabadulni. A hagyományok talán mindennél jobban kötik az embert, mert olyan mélyen belénk ivódtak. Ha azonban az ember veszi magának a fáradságot, hogy tanulmányozza egyes keresztény hagyományok eredetét, bizony azt találja, hogy gyakran ezek a hagyományok nem a Bibliára épülnek, hanem pogány eredetűek. Mivel azonban olyan régóta gyakorolják már őket az egyházban, dogmává, végül pedig doktrínává válnak.

Hadd említsek példaként egy tipikus amerikai ünnepet, a Halloween-t, október 31-én, Mindenszentek napjának előestéjén. Ilyenkor a gyerekek jelmezekbe bújnak - boszorkánynak, kísértetnek, vámpírnak öltöznek, - és házról-házra járnak. Na már most, melyik szülőnek lenne szíve, hogy megfossa gyermekét attól a lehetőségtől, hogy boszorkánynak vagy koboldnak öltözzön és így járjon házról házra édességet kérve az ott lakóktól? A gyerekek ilyenkor tulajdonképpen megszarolják a lakókat. Ha nem kapnak édességet, akkor valami kis csínyt követnek el ellenük, pl. beszappanozzák az ablakokat, vagy valami hasonlót. Ha az ember jól megnézi, akkor ez nem valami szép szokás, mert mindig akadnak olyan féleszűek, akik abban lelik örömüket, hogy a gyermekeknek ajándékozott édességbe borotvapengét, mérget, vagy egyéb szörnyűségeket rejtenek el. Ennek eredményeként pedig minden évben számos gyerek megsérül. Sok szülő azonban mégis támogatja kosztümös édességvadászatukat ezen az ünnepen. Ez is egy emberi hagyomány, amelynek látjuk a hibáit és hátulütőit. Mégis, melyik szülőnek van bátorsága azt mondani gyermekének, hogy ebben az évben nem mehatsz ki jelmezben az utcára és nem kérhetsz édességet? Egyszerűen csak érdekesnek tartom, milyen mélyen belénk ivódtak egyes hagyományok.

Az egyházon belül is oly sok hagyomány alakult ki. Sajnálatos módon az egyházon belül ugyanaz történik, amiért itt Jézus megfeddte a farizeusokat, amikor tantételként tanították az emberi hagyományokat. Az egyháznak is vannak olyan tanításai, amelyek nem az Igére, hanem az emberi hagyományra épülnek. Például az a tanítás, melynek értelmében az embert csecsemő korában kell megkeresztelni, hogy üdvözüljön. Egyetlenegy igeverset sem találunk a Bibliában, amely ezt a tanítást alátámasztaná. Ez nem más, mint emberi hagyomány, mégis milyen sok egyház ragaszkodik hozzá, pedig nem az Igére épül, hanem csak szokásokra. Ez pedig csak egy példa a sok közül.

Az Isten parancsolatát elhagyva az emberek hagyományához ragaszkodtok.”

Ezt is mondta nekik: „Szépen félreteszitek az Isten parancsolatát azért, hogy a helyébe állíthassátok a magatok hagyományait. Mert Mózes ezt mondta: Tiszteld apádat és anyádat, és aki gyalázza apját vagy anyját, halállal bünhődjék. Ti pedig azt mondjátok: Ha ezt mondja valaki apjának vagy anyjának: korbán, vagyis áldozati ajándék az, amivel megsegíthetnélek, akkor már nem engeditek, hogy bármit tegyen is apjáért vagy anyjáért;

Ha valaki apját vagy anyját átkozta, a zsidó törvény értelmében, halálra kellett őt kövezni, hiszen a parancsolat így szólt: „Apádat és anyádat tiszteld!” Az évek során azonban a következő emberalkotta hagyomány jött létre. Valaki odament az édesapjához és azt mondta: „Apa, adok neked egy ‚korbánt‘, vagyis áldozati ajándékot. Te egy mocskos kis féreg vagy, utállak, mindig is utáltalak. De amit most adok, az a javadat szolgálja, ez egy ajándék.” Egészen addig, amíg valaki hozzátette, hogy ez egy ajándék, ez a javadat szolgálja, ez egy ‚korbán‘, azt mondhatott a szüleinek, amit csak akart. Ilyen volt az hagyomány, amellyel megkerülték Isten törvényét. A gyermekeknek gondoskodniuk kellett idős szüleikről, de ha valamiről, amit szüleiknek kellett volna adniuk, azt mondták, hogy az ‚korbán‘, vagyis Istennek adtam, akkor ezzel a kifogással nem kellett a szülein segtenie. Így módon az ember minden tartozására ráfoghatta, hogy az korbán, vagyis ezt felajánlottam Istennek, ezért már nem lehet a tied. Hagyományaikkal tulajdonképpen érvénytelenítették, semlegesítették Isten törvényét. A 13. versben Jézus is ezt mondja:

és így érvénytelenné teszitek az Isten igéjét hagyományokkal, amelyet továbbadtatok; de sok más ehhez hasonlót is tesztek.”

Ismét odahívta a sokaságot és így szólt hozzájuk: „Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg:

Ezután pedig Jézus egy olyan radikális kijelentést tett, amelyre egészen addig valószínűleg nem volt példa. Jézus az evangéliumokban egyébként számos radikális kijelentést tesz. Meg kell azonban értenünk a kijelentés háttérét is, magát a kultúrát, amelyben ez a kijelentés elhangzik. A mózesi törvények értelmében a zsidóknak bizonyos húsfajtákat, mint pl. a disznóhús, tilos volt fogyasztaniuk. Anthiokusz Epiphanesz arám király gúnyolta és káromolta Izrael népét, elrendelte, hogy Izrael gyermekeinek sertéshúst kell enniük, a parancs megszegésért halállal kellett lakolniuk. Ennek eredményeképpen több száz zsidó inkább meghalt, semhogy sertéshúst egyen. Sőt mi több a Makkabeusok idején több ezer zsidó ment emiatt a halálba, több ezer zsidó választotta inkább a halált, ahelyett, hogy a törvényt megszegve sertéshúst fogyasszon. Ennek fényében Jézus kijelentése a következő versekben elképesztőek.

Ismét odahívta a sokaságot és így szólt hozzájuk: „Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg: Nincs semmi, ami kívülről jutva az emberbe tisztátalanná tehetné őt; hanem ami kijön az emberből, az teszi tisztátalanná.” („Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!”)

Nincs tehát semmi ami az embert tisztátalanná tenné, még a disznóhús sem. Jézus ezen kijelentésével rendkívül radikálisan eltért a zsidó hagyományoktól, olyannyira, hogy a 17. versben a következőket olvassuk:

Amikor azután a sokaságot elhagyva bement a házba, megkérdezték tanítványai a példázatról. Ő pedig így szólt hozzájuk: „Ti is ennyire értetlenek vagytok? Nem értitek, hogy ami kívülről megy be az emberbe, az nem teheti tisztátalanná, mert nem a szívébe megy, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe kerül?”

Szellemi értelemben nem a hús teszi tisztátalanná az embert, mert az kikerül az ember szervezetéből. Itt Jézus újra érinti a rituális tisztálkodás témáját. Nem az a hús teszi tisztátalanná az embert, amit eszik lehet, hogy rosszul lesz tőle, de szellemi értelemben nem lesz tőle tisztátalan.

Mert belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok; valamint csalás, kicsapongás, irigység, istenkáromlás, gőg, esztelenség. Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek; s ezek teszik tisztátalanná az embert.”

Tehát nem az teszi az embert tisztátalanná, ami kívülről megy be az emberbe, hanem ami az emberből előjön, a szíve tartalma. A szívben van az igazi szellemi tisztaság vagy romlottság. Jézus is azt mondja, hogy *„boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent“*. Szellemi értelemben tehát nem az tesz tisztátalanná valakit, amit eszik, hanem az ami a szívében van. Az a fontos, ami az ember szívében van, nem pedig, ami a gyomrában.

Jézus ezen a ponton még Genezáret vidékén tartózkodik a Galileai-tengernél. Most pedig tovább indul onnan.

Onnan elindulva elment Tírusz vidékére.

Tírusz egyébként Kapernaumtól észak-keltre ötven kilométerre feküdt, és attól még északabbra, mintegy 30 km-re feküdt Szidón városa. Jézus tehát elhagyja Galileát, és tulajdonképpen nemzsidók lakta területeket látogat meg.

Bement egy házba, és azt akarta, hogy senki ne tudja meg ottlétét. De nem maradhatott titokban, mert azonnal tudomást szerzett róla egy asszony, akinek a leányában tisztátalan lélek volt, és miután eljött hozzá, a lábai elé borult. Ez az asszony görög volt, szirofóníciai származású, mégis azt kérte, hogy űzze ki az ördögöt a leányából. Jézus így szólt az asszonyhoz: „Hadd lakjanak jól először a gyermekek, mert nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.”

Ezen a ponton sokan meg szoktak botránkozni Jézus viselkedésén. Hiszen itt egy asszonyról, egy édesanyáról van szó, aki nagyon komoly bajban van, mert leánya hatalmas problémával küszködik - megszállta őt egy gonosz lélek. Az édesanya pedig kétségbeesésében Jézushoz fordul segítségért. Mivel azonban görög, egészen pontosan szirofóníciai származású, Jézus kutyaként utal rá.

Azokban az időkben mindenki gyűlölte a kóbor kutyákat, mert falkákba verődve garázdálkodtak, és megtámadtak juhokat, sőt a gyermekeket is. Vérengző vadállatoknak számítottak és

mindenkivel gyűlölte őket. A zsidók körében pedig gyakran illették a nemzsidókat a „pogány kutya” kifejezéssel. A szó legpejoratívabb értelmében használták ezt a kifejezést.

Bizony igencsak nyugtalanító lenne, ha Jézus valóban ilyen értelemben utalna erre az asszonyra, de nem így utal rá. Ebben az igerészben Jézus ugyanis egy másik görög kifejezést alkalmaz, ami szintén kutyát jelent. Ez a görög kifejezés egészen pontosan egy mindenki által szeretett háziállatot, a család barátját jelenti - azt a kutyát, akit otthon tartanak a lakásban, aki mindig ott van az asztal alatt. Bizony a legtöbb zsidó háztartásban volt egy ilyen szeretett kutya. Amikor tehát Jézus azt mondja: *„Hadd lakjanak jól először a gyermekek, mert nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak,”* és a ‚kutyák’ kifejezést említi, a görög eredetiben egy olyan szó szerepel, amit úgy is fordíthatnánk, hogy ‚kiskutya’. Mintha Jézus azt mondaná, mert „nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni a kiskutyáknak, azoknak az édes kutyusoknak az asztal alatt”.

Az pedig ezt válaszolta neki: „Úgy van, Uram, de a kutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból.”

Abban az időben az emberek nem használtak kanalat, kést és villát; nem használtak semmilyen evőeszközt, csupán a kezüket. Általában tehát az történt, hogy az egy asztalnál ülők törtek a kenyérből, és belemártották darabkájukat a levesbe, tehát azt kanálként használták. Gyülekezetünk rendszeresen szervez kirándulásokat a Szentföldre. Az ilyen kirándulások alkalmával általában egyszer elmegyünk egy különleges, tipikusan arab jellegű vacsorára. Ott pitát eszik az ember, és különböző szószokat, és mártogatókat, miközben mindenféle ínycsiklandó ételt kipróbálhat. A lényeg azonban pillanatnyilag az, hogy abban az időben az emberek kézzel ettek. Így hát képzelhetjük, hogy mire a végére értek, igen csak zsíros lett a kezük. Ezért az utolsó szelet kenyeret szalvétaként használták - azzal törölték meg a kezüket. Ezt követően pedig a kenyérdarabot az asztal alá dobták a kutyusnak, aki már izgatottan várta és természetesen készségesen elfogyasztotta azt. Ha tehát mindezt az akkori kultúra szemszögéből vizsgáljuk meg, nem tűnik olyan szörnyűnek, mint első ránézésre.

Itt van ez a görög asszony, aki a szövetségen kívül áll. Jézus a Máté 15:24-ben a következőket mondja: *„Én nem küldtettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.”* Az asszony mégis odamegy Jézushoz és kéri, hogy űzze ki az ördögöt a lányából. Erre pedig Jézus azt válaszolja: *„nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak,”* nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, ami nekik járna elsősorban. Az asszony pedig így felelt: *„Úgy van, Uram, de a kutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból.”*

Erre Jézus így válaszolt: „Ezért a szóért mondom: menj el, leányodból kiment az ördög.”

Egy másik evangéliumban pedig Jézus még hozzáteszi: *„Asszony, nagy a te hited.”*

Amikor azután hazaért az asszony, látta, hogy a gyermek az ágyon fekszik, és az ördög már kiment belőle.

Jézus ismét elhagyta Tírusz határát, és Szidónon át a Galileai-tenger mellé ment a Tízváros határain keresztül.

Azt látjuk tehát, hogy Jézus tesz egy rövid kitérőt északra, majd délre indul.

Ekkor egy dadogó süketet vittek hozzá, és kérték, hogy tegye rá a kezét.

Jézus félrevonta őt egymagában a sokaságból, ujját a süket fülébe dugta, majd ujjára köpve megérintette a nyelvét; azután az égre tekintve fohászkodott, és így szólt hozzá: „Effata, azaz: nyílj meg!” És megnyílt a füle, nyelvének bilincse is azonnal megoldódott, úgyhogy hibátlanul beszélt.

Jézus meghagyta nekik, hogy ezt senkinek se mondják el; de minél inkább tiltotta, annál inkább híresztelték és szerfölött álmélkodtak, és ezt mondták: „Mindent helyesen cselekedett: a süketeket is hallóvá teszi, a némákat is beszélővé.”

Jézus ismét egy érdekes módszert alkalmaz gyógyításként: ujját a süket fülébe dugja, majd ujjára köpve megérinti a nyelvét. Jézussal kapcsolatban nagyon érdekes, hogy nem egy meghatározott mintát, módszert követett. Mi mégis mindig egy varázsreceptet, egy minden esetben működő sablont keresünk. Arra törekszünk az egyházban, hogy Isten munkájának módszertanát kidolgozzuk, és azt mondjuk: „Így meg így munkálkodik Isten.” Pedig Isten munkáját nem lehet módszerekre redukálni - sokféle módon munkálkodik, és nem hajlandó megengedni, hogy beskatulyázzuk. Isten ugyanis nem akarja, hogy mi különféle módszertanokkal álljunk elő. Isten eldöntötte, hogy úgy munkálkodik, ahogy az neki tetszik. Különböző esetekben, teljesen különbözőképpen cselekszik.

Az 1 Korinthus 12-ben azt olvashatjuk, hogy *„különbségek vannak a kegyelmi ajándékok között, és különbségek vannak a szolgálatokban“*. Így hát lehet, hogy Isten 10 embernek megadja az ismeret igéjének ajándékát, és mégis tízféleképpen működik majd abban a tíz emberben, mert még a kegyelmi ajándékokon belül is eltéréseket tapasztalunk működésükre vonatkozóan. Isten egyszerűen nem akarja, hogy beskatulyázzuk, mindig fenntartja magának azt a szabadságot, hogy úgy munkálkadjon, ahogy az neki tetszik - akár egészen ismeretlen, különleges módon is. Nem helyes, ha valamiféle módszert, valamiféle titkos receptet próbálunk találni, hogy Isten hatalmát csak egy bizonyos módon lássuk megvalósulni.

Az én szolgálatomban is volt egy olyan időszak, amikor egy bizonyos ügyben kerestem, ill. kértem az Urat. Ugye, Pál is arra bízta bennünket az 1 Korinthus 12-ben, hogy törekedjünk a fontosabb kegyelmi ajándékokra: én pedig kerestem az Urat, és a gyógyítás kegyelmi ajándékát kértem tőle. Emlékszem, akkor Tucson városában laktunk, és én kitartóan kerestem az Urat: szerettem volna megkapni mindazt, amit számomra tartogatott. Nagyon sok beteg emberrel találkoztam városunkban - fekvésének, klímájának, és alacsony páratartalmának köszönhetően kiváló hely volt az asztmában, illetve ízületi gyulladásban szenvedők számára. Sok idős ember felé szolgáltunk, és egyszerűen csak megfogalmazódott bennem, hogy milyen jó is lenne, ha megkapnám Istentől a gyógyítás kegyelmi ajándékát.

Egyébként számos alkalommal imádkoztunk betegekért az istentiszteleti alkalmakon. Az egyik alkalommal egy nagy sátorban gyűltünk össze, és ott volt egy hölgy, aki vak volt a bal szemére. A barátai odahozták őt hozzánk, hogy imádkozzunk érte, hogy meggyógyuljon. Így tehát rátettem a kezem és elkezdtem imádkozni azért, hogy Isten gyógyítsa meg a bal szemét, és adja vissza a látását. Imádkoztam, majd a végén azt mondtam: „Jézus nevében.” Nem is tudom igazán szavakba önteni, hogy mit éreztem, de éreztem valamit a bal kezemben. Amikor levettem a kezem a bal szeméről, ő rám nézett, és annyit mondott, hogy: „Látok! Dicsőség Istennek!” Ennek hallatán pedig én is igen meglepődtem.

A hölgy annyira izgatott volt, hogy mindenkinek a környéken elújságotta, hogy visszanyerte látását. Persze a környéken mindenki tudta róla, hogy vak volt a bal szemére. A hölgy pedig készségesen bizonyította nekik, hogy most már lát: eltakarta pl. a jobb szemét, és a bal szemével olvasott. A lényeg tehát az, hogy a hölgy valóban visszanyerte a látását a bal

szemére. Magam sem tudom megmagyarázni, engem is meglepett. Mindenképpen kellemes élmény volt, de meglepetésként ért.

Ezután a hölgy mindenféle betegségben szenvedő embereket hozott magával a sátorhoz, hogy értük is imádkozzunk. Én pedig ott álltam, és azon kaptam magam, hogy próbáltam visszaemlékezni arra, hogy mit is mondtam, hogyan is imádkoztam, amikor a hölgyért imádkoztunk korábban. A titkos receptet kerestem. Rátettem a kezem az egyik betegre és annyit mondtam: „Jézus nevében!“, de nem éreztem semmit. Utána próbálkoztam hangsúlyosabbá tenni azt, hogy nevében: Jézus n e v é b e n! Valahogy kerestem a működő megfogalmazást. Milyen érdekes, hogy mi mindig sémákat, titkos recepteket keresünk, pedig Istent nem lehet beskatulyázni – ő nem egy adott minta alapján működik, hanem mindenható kegyelme szerint munkálkodik. Így hát Jézus is különböző módszereket alkalmaz.

Hadd mondjak el még valamit. Jézus ugye azt mondta az embereknek, miután meggyógyította őket, hogy ne mondják el másnak. Ezek az emberek azonban mégis mennek, és mindenütt elújságolják, mi történt. Vajon miért mondta Jézus, hogy ne mondják el senkinek? Azért mert Jézus elejét akarta venni annak, hogy az emberek, akik rendkívül izgatottá váltak csodái láttán, idő előtt Messiásként ünnepeljék őt. Isten ugyanis előre elrendelt egy különleges napot, amelyen a Messiás majd megmutatja magát a népnek.

Amikor Jézus szolgálatának elején Kánában volt egy menyegzőn, és elfogyott a bor, édesanyja odament hozzá: „Fiam, elfogyott a bor.“ A János 2:4-ben olvashatjuk Jézus válaszát: *„Vajon énram tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én órád.”* Jézus várta azt az órát, amikor a nép előtt Messiásként megjelenik, de egészen addig a napig Jézus azt mondogatta, hogy *„még nem jött el az én időm“*. Ezért mondta azoknak a betegeknek is, akiket meggyógyított, hogy ne mondják el senkinek, mi történt. A hatalmas tömeg megvendéglése után az emberek idő előtt próbálták őt erőszakkal Messiásként ünnepelni. Látták, mekkora csodát vitt véghez, és nagyon izgatottá váltak: „Itt a Messiás,“ – mondták- „elérkezett a királyság kora.“ Amikor azonban az emberek erőszakkal próbálták Messiásnak kikiáltani, Jézus nem engedte, inkább továbbállt. Isten megígért egy napot - a 118. zsoltár 24. versében az olvassuk: *„Ez az a nap, amelyet az Úr elrendelt. Vigadozzunk, és örüljünk ezen,“* egy nap, amikor Jézus mindenki számára láthatóvá válik. Addig viszont Jézus meg akarta akadályozni az embereket abban, hogy az Isten által rendelt idő előtt kezdjék Őt Messiásként ünnepelni. Ezért mondta a meggyógyított embernek: „Menj utadra, és ne beszélj róla senkinek,“ de amikor Isten ilyen hatalmas dolgot tett az életében, hogyan is tarthatná magában. Így hát minél inkább próbálta akadályozni, az emberek annál inkább hirdették mindazt, amit tett. A nép pedig csak ámult és bámult, mert a süketek fülét megnyitotta és visszaadta a némák beszédképességét. Mindez a mi Urunk csodálatos munkája volt.